

РЕШЕНИЕ

№ 7429

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Калин Куманов

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9272** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение № 20164376 от 28.07.2021 г., постановено по НАХД № 1761/2021 г., Софийският районен съд е потвърдил НП № К-040541/23.12.2020 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с което за нарушение на чл.68д, ал.1, пр.1 във вр.с чл.68в във вр.с чл.68г, ал.4 от Закона за защита на потребителите, на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл.210а и чл.233, ал.2 от същия закон.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена в срок чрез пълномощника си юк.Ц., обжалва същото. В жалбата се излагат аргументи за неправилност на постановеното съдебно решение и на обжалваното пред районния съд наказателно постановление. Оспорва се изводът на Съда за действително извършено от дружеството нарушение. Претендира отмяна на съдебния акт от настоящия съд, както и отмяна на обжалваното НП. В съдебно заседание касаторът не изпраща представител, но чрез юк.Ц. е подал писмено становище, с което поддържа касационната жалба, моли за отмяна на съдебния акт и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – КЗП, не изпраща представител, но с писмено възражение чрез адв.А. заявява, че оспорва жалбата и моли Съда да я остави без уважение. Не претендира разности.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град провери законосъобразността и обосноваването на постановеното решение във връзка с направените от касатора оплаквания и намери следното:

Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че в КЗП е постъпила жалба от потребителя Н. Х. Д.-Ц. срещу дружеството-касационен жалбоподател. Инспектори от КЗП са извършили проверка в банков офис на дружеството, находящ се в [населено място], [улица], за което е съставен констативен протокол Х К-2716938/26.08.2020 г. При проверката е установено следното: На 13.12.2019 г. потребителката е сключила с банката Договор за потребителски кредит № [ЕГН], с който последната е предоставила кредит в общ размер 2 608,32 лв. Главница е в размер на 2 608,32 лв. и е формирана от следните суми: 2 300 лв. - предоставен потребителски кредит за общо ползване; 100,74 лв. - застрахователна премия по застраховка В. защита на кредита, която е финансирана от [фирма]; 59,94 лв. - застрахователна премия по застраховка В. защита на сметките, която е финансирана от [фирма]; 147,64 лв. - еднократна такса за оценка на риска, която е финансирана от [фирма]. Общият размер на застрахователната премия е 160,68 лв. (100,74 лв. + 59,94 лв.).

Установено е, че съгласно условията на промоционалната кампания „Връщаш колкото си взел“ (публикувани на официалния сайт на банката), всеки клиент, подписал договор за потребителски кредит в определен период, сума и срок, има право да върне кредита си в срок до 31 календарни дни, считано от датата на подписването му, без да дължи лихва и такси, включително и стойността на закупените от него допълнителни услуги (застраховки). Въпросният кредит попада в обхвата на промоционалната кампания. Според т.2.3.1. от Общите условия „Връщаш колкото си взел“, „Всеки потребител придобил качеството на „участник“ в Кампанията има възможността да погаси изцяло задълженията си по сключения от него договор за потребителски кредит в срок до 31 календарни дни, считано от датата на подписването му, без да дължи каквито и да е общи разходи по него (лихви, такси), както и стойността на допълнителните услуги, закупени при сключването на договора за потребителски кредит“. При сключване на кредитите на потребителката е било обяснено, че кредитът е със специална коледна промоция, че ако в тридесет дневен срок от датата на усвояване на главницата от 2 300 лв. същата бъде върната, то задължението към банката ще се смята за погасено, а договорът прекратен автоматично и няма да дължи лихви, такси, комисиони във връзка с кредита. Потребителката се е съгласила да подпише договора само заради промоционалното условие (специална клауза). Усвояването на главницата е станало на 13.12.2019 г.

Срокът на погасяване на кредита в условията на промоционалната кампания е изтекъл на 12.01.2020 г. На 13.01.2020 г. потребителката е направила вноска на каса по разплащателната сметка, обслужваща кредита, в размер на 2 300 лв., с основание "[ЕГН]-31 дни Погасяване", с която е сметнала, че е погасила точно и в срок задължението си.

През м.юни 2020 г. потребителката е установила, че в договора липсва „промоционалната клауза“. Също така е установила, че банката е оставила внесенията

сума по сметката и е започнала всеки месец в продължение на 6 месеца служебно да събира месечни вноски, без да зачита волята на потребителката за погасяване на целия кредит. През м.юни 2020 г. потребителката е получила телефонно обаждане, че дължи сума в размер на 458,83 лв. Направила е възражение пред банката, по повод на което ѝ обяснили, че допълнителната сума е „неустойка“, а след това че допълнително начислената сума е такса за „оценка на риска“.

На 15.06.2020 г. потребителката е направила вноска на каса по разплащателната сметка, обслужваща кредита, в размер на 458,83 лв. и основание "Погасява [ЕГН] Н. Ц.", с която сума е погасена последната вноска по погасителен план и кредитът е приключен.

След получаване на жалба от потребителката от Банката е взето решение, което предвижда опрощаване на дължимата от потребителката такса оценка на риска и сумата в размер на 147,64 лв. е възстановена по индивидуалната разплащателна сметка на потребителката.

На потребителката е предоставена предоговорна информация във вид на Стандартен европейски формуляр. В част III - разходи по кредита, в т.4.3. - всеки друг разход свързан с договора за кредит, е посочена еднократна такса за оценка на риска: 147,64 лв. В Стандартния европейски формуляр в част II - Описание на основните характеристики на съответния кредит, в т.2 за Общ размер на кредита (Максималният размер (лимитът) или общата сума, предоставена по договора за кредит) е записано 2 460,68 лв. В тази сума е включено: 2 300 лв. размер на кредита и Общ размер на застрахователна премия 160,68 лв. В тази сума от 2 460.68 лв. не е включена еднократна такса за оценка на риска 147,64 лв.

В Договора за потребителски кредит в чл.7.1. е записан Общ размер на кредита - 2 608,32 лв., като в тази сума е включено: 2 300 лв. размер на кредита; общ размер на застрахователна премия 160,68 лв. и еднократна такса за оценка на риска 147,64 лв. Таксата е еднократна, дължима в деня на подписване на договора за кредит или може да бъде финансирана от банката при заявено желание на клиента. В конкретния договор, сключен между потребителката и [фирма] е приложена втората опция, за което потребителката е декларирала изричното си съгласие (желание) в т.12 от Заявление-декларация за установяване на договорни отношения от 10.12.2019 г. В т.12 е записано: "Давам своето съгласие при одобрение на молбата ми за кредит и в случай, че сключеният договор за потребителски кредит предвижда плащане от моя страна на еднократна такса за оценка на риска, същата тази еднократна такса за оценка на риска да бъде финансирана от Банката, като аз съответно ще възстановявам на банката сумата за финансиране на посочената еднократна такса и съответно начислената лихва с всяка дължима от мен месечна вноска съгласно Погасителния план към договора за потребителски кредит". Заявление-декларация за установяване на договорни отношения е подписана от заявителя на 10.12.2019 г.

Посоченият в Стандартния европейски формуляр Общ размер на кредита от 2 460,68 лв. е приет за невярна информация спрямо Общ размер на кредита в Договора за потребителски кредит, който е 2 608,32 лв. В Стандартния европейски формуляр не е включена еднократната такса за оценка на риска в размер на 147,64 лв. Лихвеният процент по договора за потребителски кредит е 19,52%. В Стандартния европейски формуляр също е посочен лихвен процент по кредита 19.52%. Потребителката е останала с впечатлението, че лихвата като стойност ще бъде по-малка, тъй като е изчислена върху по-малката главница (без таксата за оценка на риска) от 2 460,68 лв.

Въз основа на така установеното глинспектор в КЗП е съставила срещу дружеството-касационен жалбоподател АУАН № 040541/24.11.2020 г., в който нарушението е квалифицирано по чл.68д, ал.1, пр.1 във вр.с чл.68в във вр.с чл.68г, ал.4 ЗЗП.

Въз основа на акта е издадено атакуваното пред СРС постановление, с което касационния жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл.210а ЗЗП.

За да потвърди обжалваното постановление, Софийският районен съд е приел нарушението за безспорно доказано, като същото е немаловажно.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК и е процесуално допустима. По същество същата е неоснователна поради следните съображения:

Касационната инстанция смята, че от правилно установените факти Съдът е извел правилни и обосновани изводи. Районният съд е издирил приложимите към случая материалноправни норми и адекватно ги е приложил към казуса.

В производството по налагане на административната санкция не са допуснати процесуални нарушения, обуславящи отмяната на обжалваното НП. Приложената по първоинстанционното дело заповед сочи компетентността на издателя на постановлението.

Разпоредбата на чл.68в ЗЗП съдържа забрана за нелоялните търговски практики. Според чл.68г, ал.4 от закона такава е и заблуждаващата търговска практика. Нормата на чл.68д, ал.1 ЗЗП определя търговската практика като заблуждаваща "когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал.2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика".

Касационният съд споделя изводите на СРС, че имуществената отговорност на касационния жалбоподател е ангажирана правилно. Очевидно същият не е изпълнил задължението, вменено му с разпоредбата на чл.68в ЗЗП. При осъществяване на търговската си дейност дружеството е допуснало вмененото му нарушение. Правилно СРС е приел, че с дадената на потребителя информация при сключването на договор за кредит, съгласно условията на промоционалната кампания „Връщаш колкото си взел“, същият не е коректно информиран как следва да бъде възстановена сумата по него, при какви условия е сключен той, дължи ли се лихва и в какъв процент. Следва да бъде споделен правният извод на Съда, че таксата за оценка на риска няма характер на такса, тъй като не се дължи заради извършени разходи. Това е така, защото срещу нея не се дължи поведение, а изискуемостта ѝ следва автоматично от момента на изпадане на длъжника в забава. Налице е прикриване истинската цел на клаузата да служи за обезщетение за вреди от забавата. Ето защо правилно районният съд е приел, че липсва основание да се приеме, че тази такса подлежи на олихвяване с договорения лихвен процент. Потребителят е бил въведен в заблуждение относно обстоятелството върху коя главница се изчислява дължимата лихва, дали върху чистата стойност на кредита или върху стойността на кредита и дължимите премии.

Наказващият орган правилно е приложил материалния закон, като е подвел констатираното изпълнение на задължение към държавата под нормата на чл.210а ЗЗП, където изрично е предвидена санкция за така констатираното нарушение. Не

следва да се споделят направените от касатора оплаквания. Обстоятелството, че таксата за оценка на риска в размер на 147,64 лв. е опростена на потребителната, не води до извод за липса на нарушение.

При индивидуализиране на санкцията наказващият орган е съобразил разпоредбите на чл.27, ал.2, предл. първо и последно от ЗАНН, приложими за отговорността на юридическите лица.

Обжалваното наказателно постановление е законосъобразно. Като е достигнал до същия извод, Софийският районен съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20164376 от 28.07.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 1761/2021 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: